

415/VIII Я забув.

Я й забув, що тосінь холода,
Я й забув, що томерти пора,
Я й забув, що ти кров близь родна,
Що мінн нами безодна стара,
Що мінн нами найродніі слюзи,
Що любить ся нам зовсім не слід
Я й забув, що стліткі позрози
Вилутили біг мого твій річ.

Я забув — ніягучмає дежумний,
Що засипана прірва стара,
Замінили її ірину й трумни...
Отже ж ні! Ще мають не поря!
О, забув я про тин той спиневий,
Що мінн нами границю став,
Тедеси, мій убіте роневий,
Як лим хіз, як урив, як кохав.

Я й забув, що бме убіти побали
Тні з того бінокла пести,
Що вони й не мені розувитали,
Я забув, і тинкучо нести
Довечесь мені кару затее!
Я забув, моє біла лілєє,
Що може не можеш назвати сати.
Я забув се, прости!

Написано у. 10 наглиця 1883 р., коли не друкувало.

Осторога.

Ей не люби мене, гібтино!
Як хочеш людолюб ретиох,
Як хочеш рокочий огнистий,
Присел, заклать і зітхань мною,
Що в нерви мліли, дух стирало,
Кров вилась бурно дежуминь
З сече в зрочу забмирало,
Колч бачицем везь того,
Може люби мене, гібтино!

Ей не люби мене, гібтино,
Як хочеш шити в сурокю,
Тліє не мов гребо над рікою,
Зіток коханих зогубати,
Синіє губати в школу, в люде,

verte

113

Доукам зготувить нишкома біно, +
На власну путь флагоцоблати,
Зомною хтозна, тите блуде,
Що ж нелюди мрегі втину!

Тво саборець, мвєрибучино,
Тво профітник твердопучкий,
Мене тричу на чубі, вві й мучки,
Мене на чубі бурі зромовіі,
Щомо не і розівають сугноте,
В котрім ми попливем, гитино,
Як ~~то~~ зміментитяги белоте
Тне змичкають бурі тії,
Що гліни жене чубі тину!

Написано 10 листопада 1883, прохаче грукобано.

Анострофа.

Убітко оініна,
Убітко діла!
Вне прразліанна,
Слоти, діла,
Та чини морозами,
Мзлості і гни,
Вмита мвбузлами
Звямєнтіа пни
Ж, не розвиви мє
Сил вєсь за сід
Тне нати вимись мє
Лєанєш у зрідє

Убітко оініна,
Убітко діла,
Що не розвилась ти
Вранній годі?
Ту гола люта,
Мачуха, знай,
Не привєлатєдє
Влєзітний май?
Тм змилосєрчє
Далєкєти ма глум,
Що в пртїматї нам
Оініні суч?

Написано 11 листопада
1883, прохаче грукобано.

Перспектіва.

Убітко оініна
Битє слотою,

Том так танкий мені
Інальза годю?
Стривими мєльком тєдє
На добрій пуги
Том мене мвну і
Прєдє забити?
Том в самітї мені,
В хвилєх зачуми
Тчуть ситі зріні
Бурі та мучи,
Плємє холодний дош,
Вітри пєвчє,
Мотєдє до землі
Мотєдє в змучє?
Том у самітнєшчє,
Ванкомусні
Битє слотою сучний
Образ мєні
Тєлєнє діла,
Зліглє біг корє,
И окзлєдєкєтє,
Мвє дєзгнє мурє;
Рукї гитєтї
Зтрєчє обвєслє
Тнатолї ділігм
Єсний знак хисли;
Ніжні уста, людох
Слєбєрєдє,
Мознєх Наріканє
Щє не плєчє?
Світла і тистєчє
Знічнє тєлєнє
Том так, чалїдєш ту
Злєдєтє в лєчє мєні?

Чом твоє тичєє,
Добрє око
Так проники мєні
Ва чинє злєдєкє?
Тпробчє мєнє
Тпрєдєтє тєлєнє,
Алє втєчє мєнє
Золєс нєзємний:
„Нї грукє, нї нє нам
Снитє про нїчє лєдє!
Бурє оініна нам
Зра- нє гє члєдє.
Радє в нїчє пронїтє,
Дручє, прч тоді,
Ща внє зчмє ділєчє,
Щомо нє нєк злєдєчє
В спільнємчє зрєді.“

Написано 14 листопада,
листопада 1883, прохаче
грукобано.